Meredith Appleyard

Naše paní doktorka

AL press
edice KLOKAN

AL press

edice
KLOKAN

Meredith
Appleyard

Naše paní doktorka

AL press
edice KLOKAN

Copyright © Meredith Appleyard, 2016
First published by Penguin Random House
Australia Pty Ltd, Sydney, Australia.
This edition published by arrangement
with Penguin Random House Australia Pty Ltd.
Translation © Pavel Dufek, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE DOCTOR CALLING
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *Liam*ART
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-440-1 (pdf)

Kdo chce radost vychutnat, musí se o ni rozdělit.
Štěstí se narodilo jako dvojče, musí se sdílet.

Lord George Gordon Byron

1. kapitola

Roleta vyletěla nahoru. Laura koukala skrz zamlžené sklo na úzký pruh modré oblohy mezi verandou a spletitým ibiškem lípovitým. Ráno bylo jasné. Ani v nejmenším nedávalo záminku vrátit se do postele a porušit každodenní zvyklosti. Deset minut nato už byla oblečená a protažená. Tiše prošla brankou z pozinkované oceli, která spojovala její dvůr se sousedovým.

Pes s uhlazenou srstí v černo-tříslovém zbarvení tradičně tahal za řetěz a vrtěl ocasem. Jakmile ho konečně pustila, tancoval okolo ní, jako by byla májka, pak vyrazil po příjezdové cestě a zastavil se až u zrezivělých předních vrat. Tam na ni čekal. Spolu vyšli na liduprázdnou ulici. Podél obrubníku byly seřazeny popelnice na kolečkách. Na víkách se třpytily kapky rosy. Zdálky k nim doléhal pronikavý a nelibozvučný ranní zpěv kakadu, hřmot popelářských vozů a z dálnice vrčení a rachocení nákladní přívěsové soupravy.

Laura mířila na konec ulice a postupně zrychlovala tempo, až nakonec běžela kolem stárnoucích azbestocementových domů a sem tam i kamenné chalupy podobné té její. Jarní vzduch byl svěží a vlhký. Zahrady byly každá jiná. Od pečlivě střiženého pažitu a přesně prostříhávaných růžových keřů přes zanedbané a zaplevelené trávníky po nahodile roztroušené keře pelargonií. Ke konci domy prořídly a u spádové školy pro Potters Junction a okolí skončila asfaltová vozovka a navazovala na ni štěrková cesta. Následovaly výběhy nepravidelně poseté zakrslým porostem. Dál se vyskytovala samá lebeda. Táhla se až k obzoru a mizela před temnými obrysy Flindersova pohoří. Laura se pustila

do běhu na šestikilometrové trase a bloudila v myšlenkách. Australská kelpie lehce klusala po jejím boku.

Běhání jí obyčejně pomáhalo uvažovat racionálně a naladit se na prahu dne optimisticky, aby dokázala smýšlet pozitivně. Pociťovala bezednou prázdnotu, ticho, klid, a to všechno na ni působilo konejšivě. Uklidňovaly ji záchvěvy každého kroku i rytmické pleskání tlustého copu o záda. Usmála se, protože si připomněla první ráno před pár měsíci. Tenkrát totiž sotva doklusala ke škole, a přece byla tak zadýchaná, až měla pocit, že se jí plíce roztrhnou. Každé nadechnutí ji pálilo jako oheň a svaly na nohou měla jako bláto. Od doby, kdy si sama připadala jako fyzická a citová troska, urazila dlouhou cestu. Do cíle jí zbýval ještě pořádný kus, ale fakt je, že nejhorší měla za sebou.

Asi po čtvrthodině zvedla ruku a narovnala si čelenku proti potu. Pes měl jazyk na vestě a stále byl ve střehu. Moc dobře věděl, kde se nachází. Jako zástupce ovčáckého plemena jevil víc než jen přechodný zájem o pár ovcí, co se pásly mezi lebedou. Laura měla na dohled houští, které u cesty lemovalo ostrou zatáčku. Vnější oblouk zatáčky se svažoval do kamenitého příkopu. Tato zakrslá vegetace a zákruta označovaly konec její tratě. Tři kilometry od domova. Obrátku v polovině celkové vzdálenosti, odkud se po stejné trase vracela.

„Poběž, pesane," vyzvala čtyřnohého průvodce, a jak se blížili k zatáčce, zvýšila tempo. Zašátrala v kapse po telefonu, vytáhla ho, zkontrolovala čas a spokojeně pokývala hlavou. Uvědomila si, že je stále čilá, a to ji potěšilo. Soustředila se na rytmus vlastního dupotu. Svěží ranní vzduch jí příjemně ochlazoval kůži.

Vtom leknutím vyjekla, vrhla se ke krajnici, sklouzla do škarpy a křikla na psa. Kolem nich totiž s mohutným burácením znenadání prosvištěla robustní černá motorka a okamžitě rozvířila mračno prachu a šotoliny.

Prach se pomalu a tiše usadil. Otřesená Laura se malátně postavila na nohy a jeden po druhém si opatrně osahávala

všechny údy. Mráz jí přeběhl po zádech, až jí naskočila husí kůže. Zachvěla se, sklepala ze sebe špínu a po čtyřech se vydrápala zpátky na cestu. Opět zavolala na psa. Zmizel jí z očí. Dokulhala doprostřed silnice a z úst vyplivla zrnka písku. Znovu se sháněla po čtyřnohém příteli. Přitom se snažila ubránit, aby její hlas prozrazoval rostoucí paniku.

Uslyšela slabé hluboké zavrčení a trhla hlavou. Motorka se obrátila a pomalu se k ní vracela. Popojela skoro až k ní a vtom něco vyskočilo z křoví. Laura jen postřehla jakousi lesklou čmouhu. Vyděšeně vyjekla a uskočila dozadu. Náhle kolem ní proletěl zajíc, těsně pronásledovaný psem.

„Skipe, ke mně!“ okřikla ho, jenomže to už se plížil po břiše pod plotem ohrazujícím výběh. Jak se zdržel plazením, odstup mezi ním a kořistí se zvětšil.

Jezdec zajel k okraji vozovky a zastavil. Lauře se zlostí nahrnula krev do tváří a zbarvila je ruměncem. Otočila se. Chtěla se na jezdce podívat, a tak nesla nelibě, že mu skrz tmavě zbarvený průhledný celoobličejový kryt ochranné přilby nevidí do obličeje. Od krku k patě ho zakrývala černá kožená kombinéza a vysoké boty.

„Omrzel vás život, nebo co?“ Mávla rukou směrem, kam odběhl pes. „Mohl jste nás oba zabít – a sebe také! Takhle časně ráno se tudy prohánějí klokani, emu, zatoulaný dobytek… lidé, a dokonce psi.“

Dala si ruce v bok a čekala. On mezitím sklopil boční stojan a přehodil nohu přes motocykl. Prst po prstu si stahoval kožené rukavice a potom je odhodil na palivovou nádrž. Nakonec si sundal helmu a položil ji na sedlo. Prohrábl si opálenými prsty rovné černé vlasy přilepené k čelu. Tvář měl porostlou přinejmenším jednodenním strništěm. Oči měl zarudlé, unavené jízdou.

„Nestalo se vám nic?“ dělal si starost. Hlas mu skřípal stejně jako boty na štěrku.

„Ne. Jsem v pořádku.“ O krok couvla a zahleděla se na něj. Byl vysoký, měřil kolem sto osmdesáti pěti. Svaly měl

pevné, vypracované, takže na něm kombinéza rozhodně nevisela.

„Moc se omlouvám. Nepočítal jsem, že bych tady touhle dobou na někoho natrefil.“ Zamračil se a přistoupil k ní. „Přece jen jste zraněná,“ poznamenal a ukázal na její levou nohu.

Mrkla dolů, a jakmile na vnější straně stehna spatřila špínu a pomalu stékající krev, leknutím nasála vzduch. Jak měla hlavu plnou psa, ani si škrábance nevšimla.

„Au!“ zakňučela tiše, když prsty váhavě odstraňovala nalepenou nečistotu a poprvé ucítila štípání v ráně.

„Počkejte, jestli to potřebujete ošetřit, v batohu mám malou lékárničku.“

Polkla. Nečekaně měla žaludek až v krku a dostala závrať. Popošel k ní, ale když zvedla ruku, zarazil se. „Nic mi není. Jsou to jen oděrky od štěrku. Až dorazím domů, vyčistím si to a ovážu.“

„Nezdá se mi, že byste byla v pořádku. Jste bledá jako stěna. Nechcete si na chvilku sednout na motorku a počkat, než se trochu vzpamatujete?“

„Ne, díky. A věřte mi, že kdyby mi něco bylo, poznala bych to. Jenom jsem z toho pádu malinko vyšinutá.“ Znělo to poněkud skřehotavě, a tak si odkašlala.

„Nechcete se napít vody?“ Vrátil se k motorce, rozepnul zip batohu a nabídl jí láhev vody.

„Děkuji vám.“ Otevřela ji a dala si pořádný lok. „Už to je lepší,“ prohodila a hřbetem ruky si otřela ústa.

„Jestli chcete, odvezu vás domů.“

Ohlédla se k motorce a zrak jí spočinul na objemném zavazadle. „Děkuji, ale mám s sebou psa.“

Pozoroval ji se záhadným výrazem a pak pokrčil širokými rameny. „No, jak chcete.“

Vtom se vrátil pes. Choval se kajícně, dýchal zrychleně a tiskl se Lauře k holením. Sklonila se k němu. Nohy se jí ještě třásly.

„Běháme tudy každé ráno, tak až zase pojedete okolo, dávejte pozor, abyste nás nesrazil," upozornila ho. Natáhla ruku a podrbala psa za ušima.

Skip jí olízl ruku. Vnímal to jako projev odpuštění. Popoběhl k motocyklistovi, nejdřív očichával jeho boty a potom pneumatiky. Laura se narovnala. Protože se zvedl vítr, naskočila jí husí kůže. Aby se zahřála, třela si paže.

„Určitě pro vás nemůžu nic udělat?" Podíval se na motorku. „Nemám zavolat někomu, kdo by pro vás moh přijet?"

„Není potřeba. Já mám telefon také." Strčila ruce do kapes u kraťasů, jenže je vytáhla prázdné. „Totiž… měla jsem. Musela jsem ho ztratit, když jsem upadla." Pospíchala po cestě zpátky k místu, kde spadla do příkopu.

Jezdec se vydal za ní. Pes klusal vedle něj, vzhlížel k němu a jako by se usmíval. Laura se už už chystala slézt po příkrém svahu, ale neznámý ji chytil za rameno. „Počkejte, já se po něm podívám," navrhl. Sklouzl se z náspu dolů a prohrabával okolí.

Ze svého výhodného postavení nyní usoudila, že má vlasy červenohnědé, a ne černé, jak se domnívala na první pohled. Byl spíš drsný než klasicky hezký. Široká ústa měl orámovaná hlubokými vráskami. Pevně zasazená brada napovídala, že je svéhlavý. A měla podezření, že se jen tak snadno neusmívá. Aspoň ne často.

Dřepl si na bobek a už po chvíli zvolal: „Našel jsem ho." Vzápětí stál vedle ní, rukou mobilní telefon očistil od prachu a podal jí ho. „Utrpěl pár šrámů, ale jinak se mu nic nestalo," řekl a zvedl obočí. „Vyzkoušejte, jestli ještě šlape."

Zapnula ho, displej se rozsvítil, a to ji uklidnilo. Vyťukala svůj kód a několikrát na obrazovku poklepala. „Funguje," potvrdila a schovala mobil do kapsy. Uvolnila se. Zvedla ruku a zastrčila si několik uvolněných pramenů vlasů za čelenku.

„Každopádně vám děkuji, že jste zastavil a pomohl mi. A že jste našel telefon." Zamžourala proti slunci. „Každý by se neobtěžoval a nezastavil."

„A tu odřeninu si nezapomeňte nějak ošetřit," připomněl jí. Zdálo se, jako by měl na jazyku ještě něco, ale pak si to nechal pro sebe, obrátil se a šel zpátky k motorce.

Laura přidala, aby s ním udržela krok. Jak se pohyboval, kožená kombinéza vrzala. Laura z ní ucítila zápach a pokrčila nos. Z profilu vypadal zarputile. Znejistěla. Zaskočilo ji, že tenhle cizí chlap působí atraktivně. Nato si nasadil přilbu a zmizel v anonymitě za tmavým průzorem. Silné prsty vklouzly do kožených rukavic a vyhoupl se na motorku. Motor naskočil. Muž na pozdrav letmo ťukl rukou do helmy, rozjel silný stroj po cestě a vzdaloval se.

Pozorovala ho nehnutě, dokud z něj nezbyl pouhý oblak prachu. Vlastně se jeden druhému ani nepředstavili. Povzdechla si, vzpažila, kývala hlavou ze strany na stranu, aby se rozhýbala, protože jí záda, ruce a nohy rychle ztuhly. Jak se tak rozcvičovala, ranka na stehně ji štípala.

„Skipe!" zavolala. Pes se objevil. „Půjdeme domů," pobídla ho a on vyrazil směrem k Potters Junctionu. Vydala se za ním. Zpočátku šla pomalu a toporně. Když se zase zahřála, nohy se jí uvolnily a bolest ve stehně s každým krokem ustupovala.

2. kapitola

Jake Finlay věděl, že ho otec očekává. Tedy že se někdy ukáže. Trvalo to už dvacet let. Jake si tenkrát předsevzal, že se k ničemu nenechá nutit. Jeho sestra Jess vždycky věděla, kde mu je zrovna konec. Ale to jen proto, že s ním udržovala kontakt. Ne že by ho udržoval on s ní. To, že se objeví bez ohlášení před osmou hodinou ráno, jeho otce ani nemohlo překvapit.

„Tati!“ Jake potřásl nataženou rukou. Doufal, že svým výrazem neprozradí, jak ho otcův vyzáblý obličej vylekal. Téměř všechny vlasy mu slezly, župan na vyhublé postavě plandal jako prázdný pytel. Neill Finlay budil dojem unaveného starce – jasný důkaz vážné nemoci.

„Chlapče, sou to skoro už štyry roky,“ postěžoval si starší z obou mužů a Jake sebou při té výčitce v jeho hlase škubl.

„Že by tak dlouho?“ zamumlal a překročil práh. Bágl měl přehozený přes rameno. „Město vypadá pořád stejně.“

Cestou domů si totiž nenechal ujít příležitost projet se po hlavní třídě. Nikoho tam nepotkal. Před novinovým stánkem zahlédl denní tisk a uprostřed hotelového parkoviště osamocené auto a zatoulaný nákupní vozík. Když zvedl ochranný štít, ucítil vůni právě pečeného chleba. Ne, nic se nezměnilo. Jako by od jeho poslední návštěvy doma neuplynuly čtyři roky, ale pouze čtyři dny.

Neill zavrčel: „Město zažívá krušný časy. Zbyly nám tady jen dvě banky, a to se eště povídá, že jednu z nich zrušej taky. Hotel Commercial zavřeli před pár rokama, železářství visí na vlásku. Kdo vonemocní, je namydlenej. Nemoc-

nice je sice pořád eště v provozu, ale už se v ní nevoperuje ani nerodí. Jediným doktorem ve městě zůstal Milt Burns.“

„Vidíš,“ reagoval na to Jake. „To jsou všechno dobrý důvody, proč žít někde jinde.“ Šel za otcem chodbou do kuchyně. Běhoun byl prošoupaný, zarámované reprodukce na stěnách vybledlé. V kuchyni ležely na malém stolku rozevřené noviny, hrnek, čajová konvice a talíř posetý drobky. Ve vzduchu byl cítit spálený toust.

„Jak se ti vede?“ zeptal se Jake, hodil batoh na podlahu a jednou obutou nohou ho odstrčil do kouta.

Neill pokrčil kostnatá ramena. „Tak, jak by se dalo čekat. Počítám, že tě Jess informovala.“

„Čas od času mi napíše mejl. Zmínila se, že jsi marod.“

Žralo ho svědomí. Marně si vybavoval, co mu Jess v dřívějších zprávách vlastně psala. Nemohl si vzpomenout. V posledních e-mailech na něj konečně zapůsobila naléhavost, s jakou ho sestra nabádala, aby přijel domů na návštěvu. Právě proto tady teď byl.

„Co na to říká doktor?“

„Moc toho povídat nemůže,“ odpověděl Neill. Při tom naléval vodu do rychlovarné konvice a z kredence vytahoval další hrnek. „Tak co si dáš, synku, čaj, nebo kafe?“

Jake sevřel rty. Z otcovy úsečné řeči usoudil, že se o svém zdraví nemíní bavit. „Kafe by bodlo, dík. Černý, silný, dvě kostky cukru.“

„Toust?“

„Možná pozdějc. Zatím jen to kafe.“

Neill vzal lžičku a nabral kávu do obyčejného keramického hrnku, který Jake znal odjakživa.

„Určitěs nejel celou cestu z Melbourne přes noc, co?“

Syn zavrtěl hlavou, rozepnul si bundu, svlékl si ji a hodil ji na batoh. Pak se posadil ke kuchyňskému stolu. „Přespal jsem u kámoše v Adelaide a ráno si přivstal.“

„Tos musel vstávat hodně brzo.“ Neill se osvěžil čajem z konvice, sedl si naproti synovi a odsunul noviny stranou.

Jake se chopil hrnku s kávou a napil se. Vzápětí udělal kyselý obličej, natáhl se přes stůl, z police sundal dózu a nabral si z ní další vrchovatou lžičku rozpustné kávy. Neill jen zvedl obočí. Jake pokrčil rameny a znovu si usrkl.

„Tak co?“ načal Neill hovor, zatímco prstem hrnul drobky toustu na talíři na úhlednou hromádku. „Jak se máš ty?“

„Dobře.“

Nastalo ticho. Tak jako vždycky. Zase to nepříjemné ticho, co mezi nimi panovalo uplynulých dvacet let. Jake cítil, jak ho otec šacuje pohledem. Nervózně si poposedl.

„Zdá se, žes zhubnul,“ nadhodil Neill bez ohledu na to, že tahle poznámka vyzněla ironicky, neboť sám ztratil na váze ještě víc.

„Asi jsem pár kilo shodil. V práci mám honičku. Byl jsem lehkovážnej, nedával si majzla, a než jsem odletěl do Istanbulu, měl jsem nějaký žaludeční potíže.“

„Istanbul. Tak tams pracoval?“

„Jo. Makáme na dokumentárním pořadu o uprchlický krizi.“

Neill pokýval hlavou, ale Jakeovi bylo jasné, že s největší pravděpodobností nemá ponětí, o čem mluví. Vždyť se otcův život točil jenom kolem Potters Junctionu a hospodaření.

Vtom zazvonil kov o kov, jak se zabouchla branka, a nato se ozvalo skotačivé psí zaštěknutí a po něm nakřáplý ženský hlas, Jakeovi jakoby povědomý. Strnul napětím. To snad nemůže být ona! Mrkl na otce. Ten se neohrabaně zvedl na nohy a šoural se přes kuchyň.

„To bude Laura, moje sousedka. Chodí mi venčit psa. Aspoň se s ní proběhne.“

Tak to je přece jen ona! Jake vyčkával vsedě. A zkřížil ruce na prsou. *Laura. Tak se tedy jmenuje.*

„Neille, buďte zdráv! Vy už jste na nohou?“

„Tady, v kuchyni!“ zvolal. Jake zaslechl vrznout zadní dveře a hned nato do kuchyně přiskákal pes.

Neill ho pohladil po sametově hebké černé hlavě a zamumlal něco laskavého. Zvíře sebou žuchlo na podlahu a tlouklo do ní ocasem. Zadní dveře se zaklaply. Z místa, kde Jake seděl, viděl přímo na kuchyňské dveře. Jakmile vstoupila, zatajil dech. Neillovi podávala nacpanou papírovou tašku, na přední straně s natištěným emblémem lékárny. Byla štíhlá, nadprůměrně vysoká. Měla na sobě krátké šortky a z nich čouhaly dlouhatánské nohy. A jaké, panečku! Toho si ostatně všiml již na silnici.

Sundala si čelenku. Obličej jí orámovaly jemné kadeře kaštanové barvy. Věděl, že když se otočí, uvidí jí na záda viset hustý pletenec vlasů. Ani tato skutečnost mu na cestě neunikla. A nejen to. Také fakt, že ji málem zabil. Zalapal po dechu. Po dlouhých měsících ježdění v rozvojových zemích najednou tady na klidných jihoaustralských venkovských silnicích podlehl sebeuspokojení. Letmým pohledem zkontroloval krvavý šrám na jejím stehně a pak se jí znovu podíval do tváře. Neušlo mu, že ho hned poznala. Sotva na něm její modré oči spočinuly, vykulila je. Začervenala se. Vyvedlo ji to z míry, ale pouze na okamžik. Mrkla a obrátila se k Neillovi.

„Nezdržím se. Ještě jsem se ani nepřevlékla, ale chtěla jsem vám přinést léky na předpis, co jsem vyzvedla včera odpoledne. Napadlo mě, že se vám dnes ráno budou hodit.“ Jake ji podezíral, že měla původně v úmyslu zůstat déle, jenže potom narazila na něj a rozmyslela si to.

„Díky, děvče,“ Neill tašku rozevřel, nakoukl do ní a hodil ji na pracovní plochu kuchyňské linky.

Jake si odkašlal a jeho otec spustil, jako by na navrátilce dočista zapomněl.

„Ach, Lauro, než odejdete, musíte se seznámit s mým synem. Todle je Jake Finlay. Přijel sem až z Melbourne.“ Otočil se k mladíkovi. „Jakeu, todlecto je Laura O’Connorová, moje sousedka.“

Jake udělal pár kroků od stolu, naklonil se k ní, natáhl ruku a řekl: „Dobrej den, paní O'Connorová, rád vás poznávám." Sevřel její studenou útlou dlaň. Stisk měla pevný.

„Dobrý den," opětovala pozdrav.

Odvrátila zrak od syna k otci. Jake cítil, jak mu tuhnou svaly. Počítal, že ho zatratí za to, co se přihodilo stěží hodinu předtím. Vždyť ji bezohlednou nepozorností div nezabil. Výčitek ho však ušetřila.

„Neille, nevěděla jsem, že máte syna," podivila se a vyprostila ruku z Jakeova sevření.

„Promiňte," zašeptal Jake a pustil ji.

„Von moc často domů nejezdí," ozřejmil Neill. Znělo to jako výtka. Jake si uvědomil, jak dlouho se doma neukázal, a neměl čisté svědomí. Cítil, že ho Laura pozoruje, a potlačil náhlou a absurdní touhu jí vysvětlit, proč se domovu takovou dobu vyhýbal.

„Fakt si nedáte čaj? Nic mi to neudělá," naléhal Neill a sáhl po dalším šálku.

„Ne, vážně. Měla bych už jít," vymluvila se a couvala z kuchyně ven. Nechám vás samotné; ať si se synem můžete popovídat. Mám vzít Skipa ven?" nabídla se. „Vrata i branka jsou zavřené."

„Díky, děvče."

Odešla se psem v patách a zabouchla za sebou dveře.

Jake se napřímil a strnule se díval do místa, kde ještě před momentem stála. Přísahal by, že se spolu s ní z místnosti vytratilo trochu světla.

Neill zkoprněl s čistým šálkem v ruce. Tvářil se zadumaně. „Většinou když se se Skipem vrátí z ranního běhu, zůstává u mě na čaj."

„Třeba má dneska na programu něco jinýho, ne? Tati, teď už bych si nějakej toust dal."

Neill uklidil šálek a do topinkovače zasunul dva plátky toustového chleba.

Zadní dveře do Neillova domu Laura zabouchla prudčeji, než byla zvyklá. Leknutím sebou trhla. Jako by ji někdo pronásledoval, přeběhla přes pustý dvorek bez záhonků, proklouzla brankou a zastavila se, až když byla u sebe doma, ve svém útočišti.

Takže Neill Finlay má syna. A dokonce přitažlivého. Vysokého kolem sto pětaosmdesáti. Dokázal jí rozbušit srdce jako už dávno nikdo. Pevně opřená o kuchyňský dřez se dívala na verandu, kde vedle sebe stály seřazené květináče, čerstvě naplněné hlínou nachystanou na zasazení petržele, koriandru a bazalky. Dýchala pravidelně a zhluboka. Představovala si, jak rostliny porostou, budou svěží a voňavé. A čekala, až se jí tepová frekvence zpomalí.

Od chvíle, kdy se dva měsíce předtím nastěhovala v Potters Junctionu do chátrajícího domu po pratetě, se postupně vyvíjelo nezávazné přátelství mezi ní a postarším sousedem. Neill umíral. Metastatické nádorové buňky pomalu a bolestivě prorůstaly jeho játry a plícemi. Diagnostikován byl přede dvěma lety. Nejenže se operace, při nichž mu byly odstraněny primární nádory, ukázaly jako neúčinné, ale ani následná chemoterapie nedokázala zpomalit postup nemoci. Jeho tělesná schránka zůstávala křehká, přesto se nevzdával a rozhodně se neloučil se životem.

V protikladu k němu Laura pozvolna ožívala po ztrátě a hlubokém zármutku, které ji psychicky poznamenaly. Vracela se jí chuť žít, přibírala na váze, začínala se těšit na budoucnost a znovu nacházela potěšení v prostých věcech.

Kvůli chřadnoucímu zdraví Neill nebyl schopen cvičit svého psa. Ten bez ustání štěkal, což sousedům lezlo na nervy. Stěžovali si, všemožně vyhrožovali, a když je Laura slyšela, nabídla se, že s ním bude běhat. To, že na ni čekával, byl další podnět, aby se ráno dokázala vykopat z postele, ačkoli by bylo jednodušší si přetáhnout deku přes hlavu a nechat život bezstarostně plynout. Během několika týdnů si oblíbila jak

umírajícího muže, tak jeho psa. A najednou se vynořil jeho syn. Uviděla svůj odraz v kuchyňském okně a zakabonila se.

Několikrát se setkala s Neillovou dcerou Jess. Ta měla dva malé syny a všichni k Neillovi chodili pravidelně na návštěvu. Při jedné z nich se s nimi Laura seznámila. Jess se provdala za farmáře a bydleli na pozemku rodiny Finlayových asi patnáct kilometrů jižně od města, na cestě do Magpie Creeku. Kdykoliv přišla řeč na statek, a to se stávalo často, Neill o něm zásadně hovořil sklíčeně. Laura mezi řádky vyčetla, že zeť zůstal daleko za jeho očekáváním a představou, jak by si měl coby statkář vést, a Jess pravděpodobně doplácela na zklamání na obou stranách. Jako by byla mezi dvěma mlýnskými kameny.

Zato o synovi Neill nikdy nemluvil. Proto ji setkání s Jakem Finlaym zaskočilo. Podobnost mezi ním a sestrou byla nesporná. Měli stejné oříškově hnědé oči, tvar nosu, vzdorovitý sklon brady. A podobnost s otcem? Ta už byla menší. Jenomže je šlo těžko srovnávat. Jake měl pevné rysy, kdežto jeho otec byl ztrhaný stářím a nemocí. Laura se zachmuřila ještě víc, když si připomněla, jak na ni zapůsobil dotek Jakeovy dlaně. Stisk teplých a silných prstů, který trval déle, než bývá při formálním představování zvykem. Zachvěla se a zahřívala si kůži na obnažených pažích třením. Byla jí zima; to je všechno.

Když si dala horkou sprchu a převlékla se, hned jí zase bylo teplo. Vyčistila si odřeninu a přiložila na ni nepřilnavý obvaz. Pak se cítila lépe.

Nalila vodu do konvice a vytáhla předpotopní toustovač. Po chvíli se kuchyní linula vůně opékaného chleba, až se jí sbíhaly sliny. Tlusté krajíce chleba si potřela pořádnou vrstvou másla. Uvítala, že se jí vrátila chuť k jídlu. Osobní váha jí prozradila, že je na cestě ke zdravé hmotnosti, i když si před zrcadlem stále ještě dokázala spočítat žebra.

Během jídla přemýšlela, co ten den bude dělat. V duchu si plánovala nabitý program. Dala si úkol, že ze všeho nej-

dřív bude pracovat na zahradě, potom sroluje koberec a odtáhne ho z obývacího pokoje v přední části domu, aby tam mohla brousit a voskovat dřevěnou podlahu. A kdyby jí zbyl čas a energie, začala by prohrabávat haraburdí v kůlnách na dvoře. Zjistila totiž, že když sebou každý večer praští na postel tělesně vyčerpaná, dokáže hned usnout, místo aby nečinně ležela a koukala do tmy a oddávala se vzpomínkám a úvahám… Byl to recept na nespavost, a většinu nocí zabíral.

Když si už jako obvykle neměli co říct a Jakea od samého zívání bolely čelisti, Neill ho doprovodil do volného pokoje. Jeho azbestocementový dům měl dvě ložnice. V předsíni jim pod nohama skřípala prkenná podlaha. Jake se na dům pamatoval už jen mlhavě – zdržel se v něm totiž přes noc jedinkrát; to když musel odložit návrat kvůli vichřici. I tenkrát ho k návštěvě přemluvila sestra. Bylo to při příležitosti otcových sedmdesátin.

„V prádelníku máš polštář a deku navíc. Jestli chceš, můžeš se vysprchovat. Kde je koupelna, si snad pamatuješ."

Jake poděkoval na půl úst, do podpaží si strčil osušku a malý ručník na obličej, co mu otec půjčil.

„To je dobře, že seš zase doma, chlapče," poznamenal Neill, obrátil se k odchodu a zavřel za sebou dveře.

Jake hodil bágl na podlahu vedle postele a vzdychl. Byl vyčerpaný, bolelo ho celé tělo. Brzy ráno strávil přes tři hodiny na silnicích, a to navíc absolvoval den předtím cestu z Melbourne. Udělat si na trase pauzu na noc a přespat u kamaráda se sice zdálo jako moudrý nápad, jenomže z jednoho piva se jich vyklubalo několik, a tak byl nakonec rád, že spal alespoň čtyři hodiny.

Přepadla ho taková únava, že se ani nešel vysprchovat. Stáhl si vysoké boty, svlékl kožené kalhoty, svalil se na tenkou matraci a hřbetem rukou si promnul ospalé oči. Řekl si,

že když si na chvíli schrupne, bude svou přítomnost u otce vnímat pozitivněji.

Ale i když po něm vysílené tělo toužilo a volalo, spánek se nedostavoval. Oranžové žinylkové ložní povlečení bylo cítit prachem a naftalínovými kuličkami proti molům a podle vzhledu i zápachu se dalo tipovat, že to je letité povlečení ještě ze statku. Konečky prstů přejížděl sem a tam po hrudkovitém povrchu. Vzpomněl si, že totéž dělával jako dítě. Paží si zakryl oči a nechával je pevně zavřené. Za očními víčky se mu míhaly bílé tečky a srdce mu tlouklo.

To ten kofein… a skutečnost, že se vrátil do rodného města, ačkoli přísahal, že už se v něm nikdy neukáže.

Přiměl se ležet celou hodinu, ale pořád se neklidně převaloval. Hlavou se mu honily vzpomínky. Vybavoval se mu den, kdy přišel domů ze školy a dověděl se, že od nich matka odešla. Bez jediného slova vysvětlení. Otec to vzal flegmaticky, nijak to nekomentoval. Jess zbytek týdne odmítala chodit do školy a celé dny probrečela. Jake se cítil ublížený a měl zlost. Snažil se pochopit, proč se to stalo, leč marně. Až si jednoho dne uvědomil, že musí z Potters Junctionu vypadnout. Udělal to a zanechal tam dva lidi, kterým tím ublížil a zároveň je rozhněval. A ani on se nenamáhal nic vysvětlovat. Hlasitě zaúpěl. Nemohl uvěřit, že je opět v Potters Junctionu. Jenže se v Jessině zprávě dočetl, že to je možná poslední příležitost, aby se rodina sešla. Neillova pobledlá pleť, propadlé tváře a řada lahviček s pilulkami a kapkami na okenní římse v kuchyni naznačovaly, že všechno spěje ke konci. Jake by musel být slepý a také hloupý, aby si nevšiml, že se s otcem děje něco vážného. Sestra ho asi neburcovala jen tak náhodou.

Na okamžik litoval, že se nevrátil z vlastní vůle a jednou v životě neudělal správnou věc, aniž ho k tomu někdo musel pobízet. Ale to by lhal sám sobě. Jediným důvodem, proč se tam ocitl, byla jeho vytrvalá sestra.

Překulil se na bok a pěstí praštil do zatuchlého polštáře. Venku zaštěkal Skip, bouchly dveře auta a ozval se ženský hlas.

Laura O'Connorová, připomněl si její jméno. Znovu udeřil do polštáře. Vrtalo mu hlavou, co je zač a odkud se tam vzala. Neill toho moc nenamluvil. Zmínil se jen, že se do kamenné chalupy v těsném sousedství nastěhovala uprostřed zimy a žije sama. Neuměl si představit, proč by se dobrovolně uchýlila do ústraní v takové díře, jako je Potters Junction.

Přestal si namlouvat, že v nejbližších minutách usne. Svěsil nohy z pelesti a posadil se. Prsty se podrbal na jednodenních vousech a před očima si zobrazoval nohy O'Connorové. V běžecké výstroji jí to slušelo. Nohy měla hezké. Vůbec by se nezlobil, kdyby mezi ně pronikl. Ale někdy jindy a někde jinde. Stoupl si, zívl a oběma rukama si prohrábl vlasy.

Ať krásné, nebo ne, on tady nebude dost dlouho, aby mohl dělat něco jiného než je jen obdivovat a žasnout.

3. kapitola

Jess Phillipsová vyprovodila syny Sama a Mikeyho ke školnímu autobusu, zamávala jim a šourala se zpátky po příjezdové cestě plné výmolů. Jasná sluneční záře ráno osvětlila všechno, co bylo špatné na ošumělé usedlosti, kde žila od narození. Ta trocha malby, co ještě zbyla, už také oprýskávala, okapní žlaby se bortily a střecha byla proděravělá od rzi. Kladem bylo, že její růžové keře oplývaly květy a sazenice rajských jablíček, které zasadila týden předtím, se v záhonku s hrachem vyjímaly dobře.

Psi štěkali. Ještě byli v kotci. Jess přidala do kroku. Cloumal s ní vztek. Nakrmit psy měl na starosti manžel Darren. Byl to jeho první ranní úkol. Vstával dřív než ona. Potom byla řada na ní, aby vzbudila děti a vypravila je do školy. Kuchyní se linula vůně slaniny. Jess honem prozkoumala dvůr a zjistila, že jeho vůz zmizel. Když se ho den předtím zeptala, co má v plánu na příští den, podíval se na ni zasmušile a odebral se do postele. Neměla potuchy, kde je ani co dělá.

Po nočním věznění byli oba psi vyhladovělí a šílení, a jak vyrazili, aby vyběhli brankou, málem Jess povalili. Do misky jim hodila několika hrstí suchého krmiva a dolila vodu do kastrolu.

Sam mezitím pustil kuřata a posbíral vejce. Jessin starší syn měl tmavé vlasy, byl vážný a přičinlivý. Jess v něm viděla sebe samu v jeho věku.

Na Sama spoléhala víc, než si někdy myslela, že se sluší a patří. Musela si připomenout, že mu je teprve deset. Mikeymu bylo šest, měl blonďaté vlasy a modré oči. Jako by Darrenovi z oka vypadl. Mikey tátu uctíval, chodil za

ním jako stín a snil o tom, že až vyroste, stane se z něj také statkář. Tenhle nápad byl dvojsečný.

Tím, že se stal její miláček z dětství Darren Phillips farmářem, se mu splnil sen. A když se vzali, Jess věřila, že jeho neschopnost vyváží nadšení. Jenomže to během let vyprchalo, v odbornosti ani zběhlosti se nezdokonaloval a optimismus také pominul.

Dokud byl její otec způsobilý práci na farmě zvládat, všechno šlo poměrně hladce. Potom však Neill zhubl a začal si stěžovat, že je stále unavený. Když dál ztrácel na váze a přidaly se potíže s dýcháním, Jess ho přiměla, aby zašel za doktorem Miltem Burnsem, a zbytek už znáte. Nyní byl její otec na umření. Pokaždé když ho Jess navštívila, neušlo jí, že toho na domě udělal zase méně. Práce na zubožené zahradě se vzdal již před několika týdny a jeho malá dodávka tiše zahálela v garáži.

Zatímco se Jess snažila udržovat domácnost v chodu, a navíc pomáhat otci, její manžel odváděl na pozemku sotva minimum povinností. Čím dál víc času trávil mimo domov. Hodně ho zabíjel v hospodě ve městě. Statek, otcovo celoživotní dílo, měl stejně jako Neill na kahánku.

A kde se nacházel Jake, když se tohle seběhlo?

Někde úplně jinde. V tom je ta potíž. Již dávno si Jess uvědomila, že vztek na něj za to, že všechno vždycky nechává na ní – ještě ke všemu mladší sestře, což je vrchol! – je plýtvání energií. Kdyby byl neodešel, nikdy by se s kluky nedostala na dovolenou do Darwinu a na ostrov Bali, protože to platil právě on. Pro něj to pokaždé byla příležitost, jak se setkat se sestrou a synovci, aniž by se kvůli tomu musel vracet na jih Austrálie. Proč se ho tolik straní, si nedovedla vysvětlit, a třebaže se ho na to často vyptávala, vždycky ji odbyl. Stále jí vadilo, že raději dává v sázku život v nějaké zemi zmítané vnitřními spory, než by žil se svými nejbližšími.

Ale nyní měl konečně přijet domů. V nejbližších dnech. Jess vůbec neměla výčitky svědomí, že přistoupila k cito-

vému vydírání, jen aby dosáhla svého a do rodného města ho dokopala. I když se měl zdržet jenom na pár dnů, bylo potřeba učinit rozhodnutí v několika záležitostech – nejnaléhavějším úkolem bylo promluvit si o statku. Šlo o vlastní nemovitý majetek bez závazků na dobu neurčitou, a proto se ho Jess nechtěla vzdát a rozhodla se ho držet zuby nehty, dokud to půjde. Kdyby měli pozemek na hypotéku, nezvládala by to. Když Neillovi lékaři diagnostikovali sekundární karcinom, pozměnil poslední vůli. Jess věděla, co v ní je. Nehledě na obavy o budoucnost rodiny byla ráda, že otec Jakea úplně neodepsal. Přestože si po rozpadu rodiny vypěstoval k domovu odpor, nezasloužil si, aby jej otec vydědil. Celé dětství na farmě o víkendech a školních prázdninách poctivě pracoval. Sotva vyrostl tak, že dosáhl v autě na pedály, dostatečně zesílil, aby uzvedl balíky sena pro ovce, a v neposlední řadě vyspěl natolik, aby mu došlo, že v podstatě nemá na vybranou, stal se tátovým pomocníkem.

Na jedné straně mu záviděla, že z toho kolotoče před tolika lety vypadl, a někdy si představovala, jaký život by nyní vedla, kdyby si bývala sbalila kufry a vypařila se tak jako on. Ale dokud byl otec naživu, namlouvala si a předstírala, že je všechno v pořádku. A upadající farma na ni dál působila jako smyčka kolem krku, která se pomalinku utahovala a dusila v ní život.

Jess na tom byla špatně, mlela z posledního. Pro domácí zvířectvo zbyly už jen výškrabky ze dna díže. Kolem nohou se jí motalo moře hnědých a bílých slepic. Tak jako jindy, když jí došly krmné brikety, jim dala obilné shrabky a zbytky z kuchyně. Dokud nezaplatili účet, neměli přísun krmiva. Jess ani nevěnovala pozornost tomu, že je obloha jasně modrá, kolem dokola zpívají ptáci – zkrátka úžasné jarní ráno. Courala se zpátky do domu a snažila se, aby zcela nepropadla zoufalství.

* * *

V poledne, kdy pořád ještě nebylo po zmizelém manželovi ani vidu ani slechu, zase zavřela psy do ohrady a odjela do Potters Junctionu. Musela nakoupit potraviny a vyzvednout poštu. Kromě toho se potřebovala stavit u otce a zkontrolovat ho. Některé dny pro něj byly horší než jiné. Kdyby jí to zabralo všechen čas až do konce vyučování, vyzvedla by kluky a vzala je aspoň na skok k dědečkovi.

V samoobsluze bylo skoro prázdno. Jess kmitala uličkami mezi regály, vděčná, že nepotkává nikoho, kdo by ji znal, zvědavě si ji prohlížel, na jazyku měl hromadu otázek a v očích soucit. V tak malém městečku, jako je Potters Junction, si všichni lidé viděli do talíře. Nikomu neuniklo, že Darrenova dodávka parkovala příliš často na hotelovém parkovišti. Dost možná tam stála i teď. Jess stiskla prsty držadlo nákupního vozíku. Snažila se bolest udusit. Nemyslet na to, co ji potkalo. Nutila se soustředit na zbytek položek z nákupního seznamu.

„Jess, jak se vede?“ zeptala se Melanie u pokladny, když ukládala Jessin skrovný nákup do pytlíků. Kamarádkám ze školních let se prostě nedalo vyhýbat. „A jak se daří těm tvejm capartům? A co tvůj táta?“

„Všichni se maj dobře. Táta se vo sebe zatím postará sám.“

„Škoda, že je tak nemocnej. Chudák stará. Rakovina, to je hrozný svinstvo. Dyť to není tak dlouho, co eště…“

„Děkuju, Melanie,“ přerušila ji Jess a přiměla se k širokému úsměvu. Zastrčila si platební kartu do peněženky a chňapla po sáčcích s potravinami. „Uvidíme se příště.“

„Pozdravuj ode mě tátu,“ zavolala za ní Melanie ještě v okamžiku, kdy se za Jess zavíraly automatické dveře.

„Jo, vyřídím. Spolehni se,“ zamumlala. Nic Melanii, a když na to přijde, tak ani nikomu jinému, nebránilo, aby se u Neilla zastavili, pozdravili ho a řekli mu něco z očí do očí. Ale nikdo z nich to neudělal. Jess štvalo, že otec žil celý život mezi nimi, a když byl teď nemocný a umíral, nikdo se

nenamáhal, aby ho navštívil a ztratil s ním pár slov. Kam se poděl smysl pro pospolitost? Neplatí snad, že právě městečka jsou v tomto směru dobrá?

Nedokázala jet k otci nejkratší cestou; musela si udělat zajížďku kolem města. Jela krokem kolem hotelu, ale Darrenovu dodávku nepotkala. Sama nevěděla, jestli se jí ulevilo, nebo ji to znepokojilo ještě víc. Jestliže není v hospodě, tak kde tedy?

Zkusila potlačit strach. O chvíli později zaparkovala zrasovanou Hondu Civic u obrubníku před otcovým domem. Vtom zahlédla na kryté garážovací ploše Jakeův motocykl. Její srdce trochu zaplesalo. Je tady. Odepnula bezpečnostní pás, honem vystoupila z auta, zabouchla dveře a dlouhým krokem proběhla brankou. Tak starší bráška je zase doma!

4. kapitola

Druhý den ráno Laura prošla vrátky, aby jako vždycky vzala psa na procházku, jenomže jeho řetěz visel nad prázdnou boudou. V domě bylo ticho, zadní dvůr ještě ve stínu. Protáhla se přístřeškem pro parkování k přední brance. Opatrně se vyhnula Jakeově motorce, černému monstru odpočívajícímu u zdi. První sluneční paprsky dopadaly na pochromovanou koncovku výfuku a Lauru oslnil odraz ostrého světla.

Neillův trávník před domem byl přerostlý. Zanedbávané zahrádce vévodil propletený plevel, všude bujelo háďátko kikujské, tenoučká levandule, polokeře rozmarýny. Neill o sobě nikdy netvrdil, že je zahradník nebo zahrádkář. Ba právě naopak. A Jess měla práce nad hlavu na vlastním dvoře, takže jí na otcův nezbýval čas. Laura prošla přední brankou a vydala se obvyklým směrem.

Slunce vylézalo nad obzor, stromy lemující ulici vrhaly dlouhé stíny. Laura běžela kolem opuštěné školy a dál na nezpevněnou silnici. Jediný zvuk v jinak naprostém tichu vydávaly kamínky pod jejíma nohama. Cítila, že dnešní běh bude hodně náročný. Nohy se zdály mdlé a rána na stehně ji při každém kroku pálila. Kdyby na ni nečekal pes, nejspíš by už byla dávno zpátky v posteli.

Bez něj si připadala osaměle. Stále se dívala dolů, před nohy. Chyběl jí. Cesta se před ní táhla do dáli. Asi tak po kilometru běhu se Laura začínala uvolňovat. Náhle zaslechla dupot a Skipovo známé zaštěknutí. Po chvíli se kolem ní přehnal zatracený Jake. Letmo jí pokynul na pozdrav. Po obličeji mu stékal pot a zanechal stopy i na tričku. Ale běžel jakoby bez námahy. Skip na ni vrhl omluvný pohled,

rychle zamrskal ocasem a pokračoval vedle Jakea. *Zrádce!* Přidala do kroku. Každé nadechnutí jako by jí mělo roztrhnout plíce. Přesto se odstup mezi nimi zvětšoval. Raději zpomalila na své normální tempo a sledovala, jak jí oba mizí z dohledu.

Když se vrátila domů, nebylo po nich ani vidu ani slechu. Rolety v Neillově domě zůstávaly stažené. Cítila, jak si podráždila ránu na stehně, ale netrápila se tím. Ani neměla chuť přemítat o tom, proč ji změna v běžné činnosti tolik rozčilila. Kdyby totiž přišla na odpověď, třeba by se jí nezamlouvala. Vešla do domu a pak se soustředila na to, co má ten den před sebou: dalších asi tak čtrnáct hodin fyzické práce, aby se udřela do úplného vyčerpání a svalila do postele. Kladnou stránkou bylo to, že se dvůr začínal docela pěkně rýsovat. A kdyby měli v zahradnickém oddělení obchodu s železářským zbožím ještě nějaké sazenice, měla v úmyslu je zasadit do čerstvě zkypřené půdy na zahradě. V těchto jarních dnech bylo počasí mírné a na příští týden zprávy předpovídaly déšť – nejlepší čas zasadit letní zeleninu.

Uvařila si kávu a vzala si ji na dvůr. Potom si odkrokovala připravený záhon a při tom si představovala, kam co zasadí. Její matka byla šikovná zahrádkářka a zrovna tak byl rozený zahradník i Lauřin manžel Brett. Laura doufala, že pochytila dost vědomostí a grifů z toho, jak je sledovala a poslouchala, a také z mnoha dílů dlouholetých rozhlasových a televizních seriálů, ve kterých rozdával zkušenosti a rady australský zahradnický odborník Don Burke. Díky tomu věřila, že se jí podaří vytvořit vlastní úrodnou zahrádku. Nikdy předtím to nezkoušela. Celkově neměla na manuální práci čas. Opatrně si sedla na balík slámy. Sluníčko ji hřálo do zad a suchá stébla ji škrábala do nohou. Usrkávala kávu a v duchu si malovala budoucí domácí zahrádku – plnou svěží, šťavnaté zeleniny.

Vtom branka zavrzala v pantech a vytrhla ji ze snění. Vzápětí přiběhl Skip. Laurin uvítací úsměv ochabl, když se za několik vteřin objevil také Jake. Bleskově vstala a opatrně, aby se neškrábla do rány, smetla ze zadnice stébla. Dřepla si a opětovala Skipův pozdrav. Neušlo jí, že Jake stojí opodál a pozoruje je.

„Ještě jednou dobré ráno!“ Zvedla se a pes se odebral k boudě, čenich těsně u země. Stáhla si lem kraťasů. Litovala, že než se pustila do vaření kávy a přemítání o zahradě, nepřevlékla si nejprve běžeckou výstroj. Ve sportovním oblečení se normálně necítila nesvá, ale najednou byla v rozpacích.

„Zaběhala jste si dobře? Co dělá noha?“

„Je v pořádku. Jak je na tom Neill?“

Kopl do trsu plevele, který rostl ve skulině v betonu. „Pokud vím, není to nejhorší.“

Zdvihla obočí a protáhla se kolem něj na úzkou pěšinu. „Copak se děje? Nevykládejte mi, že jste se zastavil, jen abyste se mě zeptal, co dělá noha.“

„Co takhle kafe? Docela by bodlo.“

Po těch slovech se zastavila.

„Vsadím se, že máte něco lepšího než ten hnus, co pije Neill,“ řekl.

Úplně ji vyvedlo z míry, že ji následoval po pěšině a přes verandu až do domu. Zastavil se teprve v kuchyňských dveřích a rozhlížel se. Tvářil se zvídavě. Po běhání se stačil vysprchovat a převléknout. Vlasy měl ještě vlhké. Den předtím si toho nevšimla, ale na bradě měl malou štěrbinu – téměř důlek, ale ne tak docela.

„Jak máte kafe rád?“ vymáčkla ze sebe. Náhle jí došlo, že na něj civí. Doufala, že si pomyslí, že má červené tváře od toho, jak seděla na slunci. V mžiku se otočila a zapnula kávovar Nespresso, jednu z mála věcí, které nenechala v Adelaide s veškerým ostatním majetkem.

Kdyby se na něj dívala dál, spatřila by v jeho očích třpyt zlatavých teček a to, jak mu pobaveně cukají koutky.

„Espreso, dvě kostky cukru.“ Zkřížil ruce na prsou a opřel se o dveřní zárubeň. Laura cítila, že ji pozoruje.

„Sedneme si zase venku,“ navrhla po chvilce a podala mu šálek z jemného kostního porcelánu.

„Hmm,“ zamručel. „A co vy? Vy si nedáte?“

„Už jsem měla.“

„Tak si udělejte ještě jedno. Nerad piju sám.“

„Jste pořád tak panovačný?“ odsekla. On hodil hlavou dozadu a dal se do smíchu. Laura vykulila oči. Za tu krátkou dobu, co se znali, jí připadal vážný; nepovažovala ho za člověka, který se rád od srdce zasměje. Na jeho obličej to mělo úžasný účinek: kolem očí se mu udělaly vrásky, zuby se mu leskly, v kontrastu s vousy zářily sněhobíle.

„Jo, pořád,“ přisvědčil.

Přešli dozadu, kde vedle sebe stála dvě staromódní rákosová křesla, která se k sobě nehodila. Severní konec široké verandy lemovaly květináče s rostlinami. V této roční době tam ještě svítilo dopolední slunce. Hned vedle domu stál stojan vysoký po prsa a na něm zásobník vody z pozinkované oceli, v dolní části obrostlý mechem. Laura se posadila. Tohle místo patřilo k jejím nejoblíbenějším a od příjezdu do Potters Junctionu se stalo jenom jednou, že tam neseděla sama. To když za ní přijela na návštěvu sestra Alice. Jake se zlehka usadil vedle ní v druhém křesle, ale i tak zaskřípalo. Dlouhé nohy si natáhl dopředu a přehodil si nohu přes nohu v kotnících. Skip se k nim připojil a sedl si vedle nich na beton.

„Co budete sázet?“ Jake vystrčil bradu směrem k čerstvě zorané půdě.

Pokrčila rameny a foukala do svého šálku, aby nápoj zchladila. „Rajčata, okurky, cukety, papriky a možná červenou řepu a jarní cibulku, jestli seženu sazenice. V květináčích mám bylinky a hlávkový salát.“

Zrakem zkoumal rozpracovanou zahradu. Dvěma loky dopil kávu. Položil si hrnek na koleno a pohupoval nohou

nahoru a dolů. Oba mlčeli. Pes zvedl hlavu, lehl si na bok a usnul.

„Vadilo by vám, kdybych si dal ještě jedno kafe?“ prolomil Jake ticho.

Otevřela ústa a zase je zavřela. Připadala si tak trochu jako živorodka. „Jistě že ne. Proč by mělo? Klidně si dolijte.“

„Dáte si taky?“

„Ne, díky,“ odmítla a zakryla svůj šálek rukou.

Za chvíli se vrátil a opřel se o sloupek verandy. Kávu hltal, jako by to byla zázračná medicína, a koukal na sousedčiny ovocné stromy. Ona držela prázdný šálek v dlaních.

„Ta práce se pro vás hodí. Jste pro ni jako stvořená,“ prohodil konečně.

„Jo. Stále je tu co dělat. Myslím, že už to trochu prokouklo.“ Postavila se vedle něj. „Měl jste to vidět předtím. Celé roky se toho tady nikdo ani nedotkl.“

„Co budete dělat s tím odumřelým stromem? A se vším tím harampádím u kůlny?“

„To je kdouloň; časem se jí zbavím. A to haraburdí, no, až se k němu dostanu, proberu ho a to, co se nám nebude hodit, odvezu na smetiště.“

„Nám?“

„Mně a mé sestře Alici. Prateta Dorothy nám to odkázala oběma.“

Narovnal se a podal jí svůj prázdný hrnek. „Zejtra dopoledne přinesu tátovu řetězovou pilu a ten strom vám rozřežu.“

„To nemusíte…“

„V devět hodin. Než dorazím, uvařte zas kafe.“ Hvízdl, Skip vyskočil na nohy a oddaně k němu vzhlížel. Jakmile došel k vratům, zarazil se. „Sakra!“

Založila si ruce na prsou. „Copak je?“

„Teprv jsem si vzpomněl na hlavní důvod, proč jsem vlastně přišel. Neill by rád věděl, jestli ho v sobotu večír vemete na oslavu sedmdesátin. Chce tam jet, ale myslí si, že to sám nezvládne.“

„To je pravda," souhlasila. Přešla do rohu verandy. „On už vůbec neřídí. Na nic takového nemá dost sil."

„Co mu mám vzkázat? Odvezete ho tam, nebo ne?"

„Proč to neuděláte sám?"

„Protože tady nebudu."

„Vy už odjíždíte?" Najednou měla divný pocit. Ale nebylo to zklamání. To přece nemohlo být.

Podíval se stranou. Pes, zjevně znuděný, znovu odkráčel k boudě.

„A co Jess? Ta tam snad půjde, ne?"

Zavrtěl hlavou. „Včera jsme se o tom bavili. Nemůže."

Dvě děti, a ani jedno neodveze umírajícího otce na místní slavnost. To tedy měla o obou dvou lepší mínění! Kdo ví? Kousla se do spodního rtu. Zato dobře věděla, čí to jsou narozeniny; na Neillově ledničce zahlédla pozvánku a oznámení v místních novinách. Pozvána byla celá obec. To, že si tuhle informaci nechávala pro sebe, ještě neznamenalo, že si nevšímá, co se kolem ní děje. A neušly jí ani kradmé pohledy. Setkávala se s nevyřčenými otázkami v očích dívek za pokladnami v samoobsluhách, pošťačky za přepážkou a mužů v železářství, když jim docházelo, že na návštěvu se tam poflakuje už nějak dlouho.

Měla z toho sucho v krku. Nutilo ji to ke kašli. Jako by se ten nepříjemný pocit dal vykašlat. Velké společenské setkání neměla na programu neodkladných akcí. A už vůbec neměla v plánu bezodkladných akcí velké společenské setkání na oslavu narozenin místního praktického lékaře.

Vraťte se do života, doporučil jí jednou psycholog. *Poznáte, až budete připravena. Ale příliš dlouho to neodkládejte. Čím déle to necháte být, tím obtížněji se budete vracet k normálnímu životu.* Zatímco se jí při pomyšlení na obrovský dav lidí a na místního doktora zrychloval tep a vysychalo jí v hrdle, zároveň se bála, zda určité věci již neodkládá přespříliš dlouho.

„Nu dobrá, já ho tam tedy odvezu."

Jak ta slova vyřkla, zatahala si za výstřih trička a konečky prstů si mnula rty. Měla pocit, jako by ztrácela rovnováhu. Natáhla ruku, aby se přidržela sloupku verandy. Jake stál v tak těsné blízkosti, že viděla, jak má zakroucené konečky hustých černých řas. Díval se jí přímo do očí.

„Copak je?“

Stoupl si vedle ní, takže si už neviděli z očí do očí. Vzal ji za ruku a strkal ji zpátky k rákosovým křeslům.

„Co to děláte?“ bránila se a pokusila se jeho paži setřást.

„Lek jsem se, že omdlíte. Určitě jste si včera ráno neporanila hlavu?“ Pustil jí ruku a zrak mu sklouzl na nezahojenou ránu na jejím stehně.

„Nic mi není, díky. A včera jsem se do hlavy neuhodila. Nic to není. Nestojí to za řeč. Vůbec se tím nezdržujte.“

„Když myslíte.“ Slezl na pěšinu a pes se vynořil po jeho boku. „Otci vyřídím, že ho tam odvezete. Udělá mu to radost. Zařiďte si to podle sebe a pak se domluvte.“

Když už došel skoro k brance, otočil se. „Určitě vám nic není?“

„Ano, určitě. Přehnala jsem to s kávou a nesnídala jsem.“

Rozhodně to nezpůsobila úzkost.

Provrtal ji pohledem jako laser a potom dodal: „Díky.“

„Díky? Za co?“

„Že ho vezmete na tu oslavu narozenin.“ I na tu dálku postřehla, že výraz jeho tváře zvážněl. „A že jste mu neprozradila, že jsem vás srazil ze silnice.“

„Ach,“ mávla rukou. Na víc se nezmohla. Branka se zavřela. Laura ještě zaslechla, jak Jake mluví na psa, a chvilinku nato bouchnutí Neillových zadních dveří. Zavrtěla hlavou a šla dovnitř udělat si snídani.

5. kapitola

„Jak dlouho se můžeš zdržet?“

Tahle otázka Jakea zaskočila. Divil se, že otci trvalo přes čtyřiadvacet hodin, než ji položil. Sestře oznámil, že odjede již před víkendem. Nyní byla středa. Ona na to nic neřekla, jenom sevřela rty a oříškově hnědýma očima se na něj dívala přísněji.

„Do pondělka musím bejt zpátky v Melbourne. Definitivně se rozhoduje o financování dalšího dokumentárního filmu o syrský uprchlický krizi. Musím tam bejt.“

Ve skutečnosti u toho být nemusel, protože to neměl na starosti. Jenom musel být připraven vyrazit na cestu pro případ, že by to s financováním dopadlo dobře. Přitom byl už druhý den pobytu nedočkavý. V domě se cítil stísněně, z každého kouta na něj dýchala smrt a chátrání. Na každém kroku ho pronásledoval otcův pohled a vzhledem ke všemu tomu, co zůstávalo nevyřčeno, panovala dusivá atmosféra.

„Chceš, abych něco udělal, dokud jsem tady?“

Neill se rukou poškrábal na temeni. „V garáži je spousta haraburdí, který by se mohlo vyhodit. Mohli bysme to přehrabat a roztřídit, naložit na dodávku a přívěsnej vozejk. Skládka je votevřená dneska vodpoledne a pak zase až v pátek.“

„Má dodávka a přívěs platnou registraci?“

„To se ví, že jo,“ reagoval Neill rozhořčeně. „Jezdil sem s ní eště před pár tejdnama.“

„Tak dobře. Uděláme to.“

Neill se toporně zvedl na nohy a naskládal nádobí od oběda do dřezu. „Umeju to pozdějc,“ poznamenal na vy-

světlenou, z háčku vedle kuchyňských dveří sundal klíč od garáže a podal ho synovi.

Po krátké chůzi přes dvůr Neill ztěžka oddechoval. Jake uchopil polorozpadlou skládací židli a posadil ho na ni. „Ty budeš vydávat rozkazy, já budu makat rukama."

„Promiň," omluvil se Neill. Jake v jeho tváři nemohl přehlédnout bolest. „Asi si myslíš, že sem to ďál dycky. Že sem jen poroučel a čekal, až práci uděláš ty."

Jake koulel očima. Nikdy ho nic takového nenapadlo. Naopak byl pyšný, že pracuje společně s tátou a učí se od něj všechno, co mu může předat. „Co ty víš, co já si myslím?" prohodil. Neill zvedl obočí – tedy to, co mu z něj zbylo.

„Ne, protože ses mi s tím nikdy nesvěřil."

Jake potlačil důvěrně známý nával vzteku, lítosti a zklamání. *Ne, protože ani tys mi nikdy nic neřek.* „Kde chceš začít?"

Neilla jeho nesmlouvavý tón přiměl k ústupu.

Jake se zhluboka nadechl, pomalu vydechoval a otázku přeformuloval: „Tati, čím chceš začít?"

Neill se na židli vrtěl. Ta na znamení protestu zavrzala. „Nejspíš bude nejlepší začít tím, že s dodávkou vyjedeš. Vznikne tak víc místa na nakládání přívěsu. Co myslíš?"

„Kde je klíč?"

„Visí u dveří do kuchyně, synku. Na stejným místě jako klíč vod kůlny."

Jake býval hajzlík, a věděl to. Tahle díra mu nepřinášela nic dobrého a odhalila jeho horší stránku. Rázně popadl klíč, visící na háčku. Po chvíli vznětový motor dodávky škytl a naskočil a z výfuku na dvůr vybafl obláček naftových zplodin. Než Jake naložil přívěs rezavými sudy, dráty a jiným starým železem, byl zamazaný.

„Nechce se mi uvěřit, žes to sem všechno natahal ze statku," divil se Jake. Utřel si ruce do kusu hadru. „Cos tady s tím chtěl dělat?"

Po svízelném začátku se při spolupráci chovali vlídně a Neill se tvářil téměř šťastně.

„Znáš mě. Nikdy nic nevyhazuju."

„Jo, já vím. Jak se něčeho zbavíš, tak to hned druhej den potřebuješ. A musíš si jít koupit novej kus."

Neill se usmál a Jakeovi cukaly koutky, jak úsměv potlačoval. Kolikrát už tuto teorii z jeho úst vyslechl!

„Co dybych šel postavit na čaj?"

Jake se ušklíbl. „Pivo bys v lednici neměl?"

„Myslím, že by v dolní přihrádce ještě mohlo bejt pár malejch. Ale připrav se na to, že je nízkoalkoholický. To víš, doktor mi silnější nepředepsal."

Jake pokrčil rameny a odhodil hadr na lavici. „Lepší než nic," smířil se s tím. Nato vešli do domu.

Ještě ten den odpoledne Jake zaklepal na Laurin zadní vchod a čekal. Skip stál vedle něj, díval se na dveře a vrtěl ocasem.

„Máš ji rád, viď, ty kluku?" zabreptal, šťouchl do něj kolenem a pokračoval: „No, nevyčítám ti to. Něco je na ní zajímavýho. Hlavně nohy."

Znovu zaklepal, tentokrát hlasitěji. Když nepřicházela otevřít, zabouchal sevřenou pěstí.

„Oba víme, že je doma." Mrkl na psa, otevřel dveře se sítí proti hmyzu a zkusil ošoupanou kulovou kliku. Snadno se mu v ruce otočila, a než si to stihl rozmyslet, dveře se otevřely. Zavolal dovnitř. Bylo tam ticho. Vstoupil a vešel do malé předsíně, která vedla do kuchyně. Skip vesele poskakoval vedle něj, proběhl kuchyní a chodbou. Zjevně si byl jistější vřelým uvítáním než Jake.

Jak si představoval již dopoledne, když tam byl poprvé, půdorys domu byl jednoduchý – kuchyně a vzadu koupelna, prádelna a záchod, vpředu čtyři symetrické místnosti oddělené úzkým průchodem. Bylo zřejmé, že kuchyně, prádelna a koupelna byly přistavěny o řadu let po tom, co vznikl původní čtyřpokojový kamenný příbytek. Zatuchlý, slaný,

vlhký zápach v něm vyvolal vzpomínky na obytné stavení na statku, kde vyrůstal.

Jak kráčel po chodbě, prkenná podlaha pod kobercem vrzala. Nakoukl do pokoje, kde velkou postel zakrývala béžová prošívaná deka. Přes pelest byl nedbale přehozen bílý bavlněný župan. Lauřina ložnice. Připadal si jako sexuální slídič. Vkročil do dveří protějšího pokoje. Chyběl v něm nábytek. Byl pryč. A podobný osud čekal brzy také koberec. Laura klečela na podlaze a poplácávala Skipa.

„Takže jste se fakt pustila do rekonstrukce. Neill mi to prozradil. Udělala jste na mě dojem," složil jí poklonu. Zaklonila se v kyčlích, aby si narovnala záda. Pes těkal očima z jednoho na druhého. Ocasem mrskal ze strany na stranu a zubil se jako blázen.

„Kdo vás pozval dovnitř?" uhodila na něj. „Myslela jsem, že to je váš otec." Její upřímnost ho poněkud zarazila. Ale nemohl jí to mít za zlé.

„Několikrát jsem klepal a potom zkusil dveře. Neměla jste je nechat odemčený." Zvedl obočí. „Moh sem vlízt kdokoliv." Vešel do místnosti a rozhlížel se. „Co se chystáte dělat?" Špičkou boty šoupal po holém podlahovém prkně. „Necháte podlahu takhle?"

„Ano."

„Už jste to někdy dělala? Nepotřebujete brusku nebo něco jinýho?" zeptal se. Nemínil se nechat její odměřeností odradit.

„Ano a ano." Stoupla si a prohlížela si výsledek své ruční práce. „Vymaluji strop, stěny a dřevěné obložení a teprve pak obrousím podlahu."

Obrátila se k němu a on zkoumal její obličej. Z upřeného výrazu jejích modrých očí nevyčetl povzbuzení, avšak ani to, že by měl vypadnout.

„Takže co tedy chcete?" přešla k věci.

„Chtěl jsem se ujistit, že jste v pořádku." Částečně to byla pravda. Hlavně potřeboval na chvíli zmizet z otcova domu.

Překročil srolovaný koberec a vykoukl z posuvného okna. „Dneska dopoledne jste byla na verandě zelená jak sedma. Už jsem se bál, že omdlíte."

„Jsem v pořádku. Není důvod si o mě dělat starosti a kontrolovat mě," odmítala jeho péči. A s ironickým úšklebkem a tónem dodala: „Přesto vám děkuji."

Cítil se nadmíru spokojeně. „Není zač." V tu chvíli rozhodně bledá nebyla. Pleť měla červenou od námahy, jednu tvář měla umouněnou. Neubránil se, aby mu pohled nakrátko klesl na přední díl ušmudlaného sepraného trička a potom dolů na džíny, které jí těsně obepínaly nádherné nohy. „Chcete pomoct ten koberec odnýst ven?"

Sešpulila rty, civěla nejdřív na něj, pak na koberec a zase na Jakea. Z jejího výrazu vypozoroval ostražitost.

„Díky, to by bylo skvělé." Praktičnost zvítězila.

Společně ho sbalili, odvlekli do chodby a předním vchodem hodili na verandu, až se z něj zaprášilo. Laura kýchla.

„Pozdrav pámbu."

„Děkuji. Řeknu Gavinovi, aby ho naložil a odvezl na skládku."

„Gavinovi?"

„Gavinu O'Driscollovi, místnímu kutilovi… všeumělovi. Bez něj bych to všechno nesvedla," konstatovala a stáhla si rukavice. „Dokud byl dům prázdný, pravidelně se tu stavoval a udržoval to tady – po smrti pratety Dorrie."

Jakeovi poklesly koutky úst. „To jméno mi zní povědomě. Řek bych, že jsem s ním chodil do školy."

„Hm." Měřila si ho od hlavy k patě. „Vypadáte, že jste asi tak stejně staří."

Pes důkladně očmuchával koberec, ocas zdvižený. Začal zvedat nohu, a když ho Jake odehnal, bojácně a poslušně vzal roha.

„Potřebujete pomoct ještě s něčím jiným?" Pokud měl náladu a chuť do práce, uměl být užitečný a šikovný. Stačí se zeptat Neilla.

Zadívala se na přední vchod. „Ne, zatím to je všechno," odpověděla. Tvář se jí rozjasnila a on byl rád, že ho potřeba rozptýlení přivedla k jejímu prahu.

„Tak poběž, Skipe," dal povel psovi. Ten se hned objevil. „Třeba bysme mohli zajít do hospody na opravdický pivo."

„Prima." To bylo všechno, co na to řekla. Už byl v půli pěšiny a vtom se zastavil. Ona stála na verandě ve stínu a sledovala ho. Vypadala smutně, dokonce osaměle. Zeptal se otce, jak je stará, ale ten nevěděl. Odhadoval, že jí může být hodně přes třicet. Když stál dopoledne těsně u ní, všiml si pár šedin a kolem koutků očí tenkých vrásek. A také si připomněl její skořicovou vůni, která se mu k jeho údivu hodně zamlouvala.

„Klidně můžete jít s náma," nabídl jí. „Zdá se, že byste si zasloužila pauzu a vychlazený pivo."

Napřímila se a letmo se podívala do strany na otevřený přední vchod. On zadržel dech. Doufal, že nabídku přijme, zavře a půjde s ním.

„Díky, ale ne," odmítla. Jake zklamaně vzdychl. Lámal si hlavu, jestli v jejím hlase zaslechl lítost, nebo si to jen namlouvá.

„Jak je libo." Písknul na psa, zvedl západku a otevřel branku. „Ale pamatujte, že když budete samá práce a žádná zábava, stane se z vás nudná patronka."

Tou průpovídkou ji rozzuřil. Kdyby měla něco po ruce, hodila by to po něm. Ale stejně rychle, jak do ní vztek vjel, zase vyprchal. Zašla dovnitř, zavřela dveře a vešla do zatuchlé a tmavé místnosti.

Že by se uzavírala do sebe a trápila tak dlouho, až se zapomněla bavit a užívat si života? Opravdu se z ní stala nudná osoba? Snažila se tuhle nepříjemnou myšlenku zapudit. Koneckonců, copak na tom záleží?

Vyhnala mladého Finlayho z hlavy. Prohlížela si prázdný pokoj a představovala si zdi čerstvě vymalované. Usmyslela

si, že budou jasnější, světlejší a také že vrátí palubové podlaze z borového dřeva medově zlatou barvu. Pokoj by tím rázem prokoukl. Prosvětlila ho už tím, že odstranila tmavý a ošuntělý koberec.

Narovnala páteř. Pustí se do toho a zvládne to. Místnost po místnosti, až bude nakonec celý dům jako vyměněný. Léta zanedbávání zmizí pod vrstvami čerstvé barvy a laku. Ale tak jako se dostavil pozitivní přístup, stejně rychle se hřejivý pocit vytratil. Kdyby pokračovala mimořádným tempem, jaké nasadila, byla by s restaurací hotova za pár měsíců. Co potom? Co by dělala pak, aby se nějak zaměstnala a držela démony v patřičných mezích?

Když do pokoje přitáhla pratetin zastaralý vysavač, přišla jí znovu na mysl Jakeova slova na rozloučenou a opět ji nahlodávala. Kousala se do spodního rtu, dokud ji to nezabolelo. Zatracený chlap! Nemohla si vzpomenout, kdy si naposledy někam vyrazila za zábavou a užívala si. Představovala si, jak vchází s Jakem do hotelu Junction, přitahuje si stoličku k barovému pultu a popíjí. Jen tak, protože jí v tom nic nebrání. *Jo, jo, sni dál.* Šňůru od luxu zastrčila do elektrické zásuvky. Pravda, nikdy nebyla strůjcem zábavy – zato její sestra Alice ano –, ale nepomyslela by si, že někomu může připadat nudná. Pracovitá, disciplinovaná, v práci horlivá, oddaná rodině, to všechno ano… ale to snad ještě neznamená, že je nudná.

Zmáčkla vypínač. To, co jí život přinesl v posledních dvou letech, ji změnilo. Nemělo smysl si nalhávat a předstírat, že to je jinak. Už nebyla stejná jako dřív. Cítila se starší, smutnější. Jako kdyby jí z těla někdo vyrval duši, nechal tělesnou schránku prázdnou a ona teď nevěděla, kdo nebo co je. A přestože si stále opakovala, že to, co ji potkalo, by změnilo každého, její dřívější osobnost jí scházela.

Ani řev vysavače nepřehlušil myšlenky; jenom v ní tepaly o to silněji. Vrátí se někdy etapa, kdy dokáže všechno hodit za hlavu a jít s někým do hospody na pivo, třeba s přitažli-

vým mužem, kterého sotva zná, a to bez dlouhého rozmýšlení? Ironicky zasupěla. *Vzpamatuj se!* napomenula se. Uvědomila si, že není ten typ, co všeho nechá a požene se někam jen tak z rozmaru s nějakým chlapem, ať je dotyčný atraktivní, nebo ne. Koho se snažila obalamutit? Její vztah s Brettem se vyvíjel pomalu. Nebylo na něm nic impulzivního ani bezhlavého. Začal jako obchodní známost. Z něj se postupně vyvinulo nezávazné přátelství a až potom se do sebe zamilovali a vzali se. Laura si myslela, že to je láska na celý život.

Jak snadno se člověk může mýlit! A jak krutý dovede být osud!

Jak klečela opřená jednou rukou o podlahu a luxovala podél soklové lišty, hlavou se jí honily nesourodé myšlenky a mysl se jí zamlžovala. Měla pocit, jako by jí jakási obří ruka rozmačkávala srdce. Přerušila práci a soustředila se na dýchání. Vysavač vypnula. Přesnými pohyby si sundala rukavice, zvedla se na nohy a odešla do kuchyně. Natočila si vodu do velké sklenice, pomalu z ní upíjela a upřeně se dívala z kuchyňského okna, aniž zaostřovala na nějaký cíl.

Již celé týdny, ba téměř měsíce, neměla záchvat úzkosti a nyní se mu odhodlala předejít. Bez ohledu na to, co jí mladý Finlay řekl nebo naznačil a kam následkem toho směřovaly její myšlenky. Vytrčila bradu a hrdě stála vzpřímeně. Den za dnem se cítila lépe a silněji a čím dál, tím víc se se podobala osobnosti, kterou bývala a jak si samu sebe pamatovala. Někdy si dokonce připadala úplně normální, ať to znamená cokoliv, a nechtěla dopustit, aby k ní Jake ani kdokoli jiný vpadl bez pozvání a podrýval její usilovnou snahu dát si život do pořádku. To nesměla dovolit.

Dopila vodu, přičemž se zaměřila na to, jak ji chladí na jazyku, klouže hrdlem a naplňuje žaludek. Uvažovala o barvách a štětcích a o tom, kde si půjčí brusku na dřevo. Pak opláchla sklenici a vrátila se do obývacího pokoje. Znovu zapnula vysavač. Rámus motorku jí pronikal do mozku

a přebíjel všechno ostatní. Bez dlouhého přemýšlení popadla hadici a pustila se do vysávání prachu a šupinek kůže, které se tam usazovaly dlouhé měsíce a roky.

Když vysypala obsah sáčku z luxu do popelnice, poslední paprsky slunce dopadaly šikmo na verandu a oknem do kuchyně. Natočila vodu do konvice a zapálila plynový hořák smaltovaného sporáku. Ten stál v koutě na podsaditých zakřivených nohách od doby, co si pamatovala. Čekala, až se voda začne vařit, a mezitím se rozhlížela po prosté kuchyni přecpané nepotřebnými věcmi. Jestliže v podvečer svítilo slunce, bylo tam až nepříjemné teplo. Bylo to zvláštní místo, atmosféra spojená se vzpomínkami div ne hmatatelnými.

Místnost si nejlépe pamatovala z prázdnin u babičky a pratety Dorothy; vybavovala si vůni čerstvě upečených sušenek z ovesných vloček, kokosu a melasového sirupu, cinkání čajových lžiček o porcelánové šálky a také lásku a smích. V oknech visely krajkové záclony, roztřepené letitým praním, a u zdi stál stejný velký obyčejný příborník nacpaný kameninovým nádobím a podivnými tretkami. Vydrhnutý kuchyňský stůl z borového dřeva zdobila jako vždycky kytice pestrobarevných květin v kamenné váze. Jediný rozdíl spočíval v tom, že tyto kytky pocházely ze samoobsluhy a byly zabalené do celofánu, místo aby si je sama vypěstovala a natrhala na pečlivě udržované zahrádce. S prostředím ladila vrčící chladnička Westinghouse přibližně z roku 1960. Jak se blížilo léto, musela něco udělat s tím, jak odpoledne slunce pere do zadní části domu. Možná by to vyřešily žaluzie na verandě…

Vroucí voda klokotala. Laura jí přelila sáček čaje. Vtom ji napadlo, že máloco v domě patří k jejímu osobnímu majetku. Všechno to vlastně byla pozůstalost po pratetě. Najednou pocítila nenadálou touhu. Poprvé od nastěhování si uvědomila, že jí schází jedno: mít kolem své vlastní věci.

Většinu jich měla uskladněných, neboť dům v Adelaide pronajala jedné učitelce. Ale v sestřině pokoji pro hosty měla půltucet velkých pruhovaných nákupních tašek napěchovaných oblečením a botami. Zarazila se. Čajový pytlík držela strnule nad šálkem, jako by zkameněla. Nemohla si vzpomenout, kdy naposledy přemýšlela o šatech, které dřív nosila. Nebo kdy je postrádala. Pomalu ji poléval hřejivý pocit. Uzdravovala se.

Seděla u kuchyňského stolu, popíjela čaj a sledovala, jak se na dvoře prodlužují stíny. Zavřela oči. Soustředila se na rytmické pohyby při každém nádechu a výdechu… a pak v duchu viděla, jak se dlouží stíny od jejich domu na předměstí; domu, který spolu s Brettem láskyplně modernizovali. Popíjela víno, Brett držel v ruce pivo a oba pozorovali západ slunce nad mořem. Druhou rukou objímal Lauru kolem ramen a ona si opřela hlavu o jeho rameno… Její Brett. Unavený a zaprášený, stále ještě v pracovním oděvu si ji dobíral kvůli něčemu, co ten den řekla jednomu svému pacientovi.

Vyskočila a ve vteřině se vrátila do přítomnosti. Rozezvučel se totiž mobilní telefon. Jak ji vytrhl z úvah, škubla sebou a horký čaj jí vychrstl na ruku. Zamrkala, vzpomínky pustila z hlavy, ale než telefon zvedla, slíbila si, že se k nim brzy vrátí. Najednou se jí to zdálo jednodušší. Čas hojí rány pomalu, ale jistě.

6. kapitola

Psí zaštěknutí a vrznutí na přední verandě Lauru přinutily odkopnout deku, vylézt z postele a sáhnout po županu. Bylo osm pryč. Co se stalo s budíkem? Prudce odhrnula krajkovou záclonu v okně a nakoukla kolem okraje okenice. Jake vlekl srolovaný koberec po pěšině, Skip vyhrabával jámu pod ibiškem lípovitým a Neill se opíral o starší model malé bílé dodávky s pohonem čtyř kol. Sepranou flanelovou košili měl zastrčenou do prkenných džínů, v pase podebraných. Opasek měl utažený po poslední dírku. Pozoroval syna.

„Co to děláte?“ Vylezla ven bosá a spěšně si zavazovala pásek od županu.

Koberec žuchl na pěšinu, až to zadunělo a rozvířilo se mračno prachu.

„Vyhazujem váš tepich,“ odpověděl Jake. „Zejtra ráno má skládka otevříno. Vyklízíme tátovu kůlnu, a když naložíme ještě váš odumřelej strom, budem mít pár fůr navíc. Napadlo mě, že bych na korbu naložil nejdřív ten koberec.“

„Dobře,“ souhlasila. Mžourala do ostrého slunce. „Chcete pomoct?“

Vzpažila, stáhla si prameny vlasů do dlaně a na zátylku je smotala do drdolu. Všimla si, že ji sleduje. Když mu zrak náhle sklouzl k rozevřeným klopám županu, začervenala se. Chvatně přitáhla okraje k sobě.

„Pěkný,“ procedil mezi zuby. Musela by být slepá, aby si nevšimla smyslnosti v jeho vyzývavém pohledu. Tváře jí hořely. Potom na ni mrkl, pomalu a svůdně. Měla pocit, jako by jí z plic vyrazil všechen dech.

„Lauro, dobrý ráno," promluvil Neill, a tím ji vysvobodil z trapné situace. Namáhavě se šoural k vratům. „Doufám, že jsme vás nevzbudili."

„Ne, ne…dělejte si sta…rosti," vykoktala a zkřížila ruce pevně na prsou. „Ráda vás vidím zase na nohou. Nevím, jak se to stalo… budík mě nechal ve štychu…"

Otevřel vrata dokořán a stoupl si stranou. Jake vynesl koberec ven.

„Žádnej strach, pes vo ranní běh nepřišel. Byl si zaběhat s Jakem."

Šla po pěšině, beton ji na chodidlech studil a kamínky píchaly. „Jak se máte?"

„Ale jo, dobře," nestěžoval si. Celou vahou se opíral o kůl v plotě. „Já už toho bohužel moc nesvedu. Asi to už nikdy nepude." Sebekriticky se zasmál, ale smích přešel v drsný kašel. Vzápětí vyplivl hleny do chomáče papírových kapesníků, které narychlo vytáhl z kapsy. Popadl dech a pokračoval: „Dobře že se tu Jake vobjevil. Vyklízíme garáž, vyvážíme harampádí na skládku, uklízíme dvůr." Odmlčel se, aby nabral dech. „Sám to už nezvládnu a… no, zeťák…"

„To zní, jako byste chtěl Jakea zapřáhnout, dokud tady je."

„Dlouho se tu nezdrží a já bych nerad zmeškal příležitost." Podíval se na syna. „A že to je věru vzácná příležitost!"

„S tím mým stromem si vůbec nemusí dělat starosti. Naplánoval si, že ho rozřeže dnes dopoledne. Domluvím se s Gavinem, aby to někdy udělal. Nijak to nespěchá."

Jake mezitím naložil koberec na korbu, stoupl si vedle otce a oprášil si ruce. „Za hodinu jsem zpátky a pak můžem vyřídit ten strom," řekl, jako by jejich rozhovor nebral na vědomí. Hvízdl, načež se objevil pes a skočil na korbu dodávky. „Tak pojedem, ať ještě stihnem naložit další krámy."

Než Laura stačila otevřít pusu a něco namítnout, obešel auto a usedl za volant.

Neill zakoulel očima a následoval ho. Mávnutím ruky odmítl její pomoc a vylezl na sedadlo pro spolujezdce. Zabouchl dveře a stáhl okénko. „Nedělejte si starosti, děvče, aspoň tím spálí trochu kofeinu a cukru, co do sebe furt láduje. Celý dny pije jenom kafe. Omlouvám se, že jsme vás vzbudili."

Zvedla ruku a zaclonila si oči proti slunci. „To nic. A díky!" Naklonila se, aby přes Neilla viděla i na jeho syna. Vtom zaburácel motor a vůz se odlepil od obrubníku.

Jako čestný a spolehlivý muž byl Jake zpátky za hodinu. Zacouval s vozem na dvůr, co nejblíž k odumřelé kdouloni. Z kabiny přinesl starou, ale zachovalou motorovou pilu.

„Až padne ten strom, dám si kafe. To je moje podmínka," informoval Lauru a šibalsky se ušklíbl.

„Tak jo. To zní férově." Navlékla si kožené pracovní rukavice.

On si nasadil ochranné brýle, do uší si nacpal špunty, chopil se pily a zapnul ji. Byl šťastný jako blecha, že naskočila hned na první pokus. Dopoledne mu zabralo celou hodinu, než do ní dolil benzin a nabrousil řetěz. Je zajímavé se přesvědčovat o pravdivosti přísloví *Co se v mládí naučíš, k stáru jako když najdeš*. Zásluhu na tom měl jeho otec. Býval to totiž trpělivý a důkladný učitel.

Strom nebyl nijak veliký, vlastně jen seschlý kmen a spleť odumřelých větví. Jake Lauře doporučil, aby ustoupila, a proto poodešla za otočný zahradní sušák na prádlo a sledovala mladého souseda při práci, dokud ze stromu nezbyl pouhý pahýl čouhající z trávníku.

„Budete muset požádat Gavina, aby vám pařez vytáh," upozornil ji, když si z uší vyndal ucpávky a uložil pilu. „Nebo byste to třeba zvládla sama. Není to taková dřina. Je provrtanej škůdcem. To ho asi zničilo."

„Uvidím, jak mi to půjde." Společně začali nakládat větve na korbu, na jejímž dně už ležel koberec.

Koutkem oka sledoval, jak Laura pracuje. Stejnoměrně a systematicky. Na ženu měla nadprůměrnou výšku, a i když byla štíhlá, svaly horních končetin měla vyvinuté. Přisuzoval to právě manuální práci. Nevypadala na blázna do posilování.

„Co vás přivedlo do tohodle zapadákova?“ vyzvídal, když byli skoro hotovi.

Vzhlédla a jejich pohledy se střetly. „Potřebovala jsem na nějaký čas vysadit.“ Uchopila poslední větev. Hodila ji na hromadu k ostatním a zhluboka vydechla.

On vzal zrezivělé hrábě opřené o kůlnu a začal shrabávat ulámané větvičky a odumřelé listí na kupu.

„Kde žijete a co teda děláte, když zrovna nepotřebujete vysadit?“

Zarazila se, dala si ruce v rukavicích v bok a dívala se na něj úkosem. „Co to má znamenat? Výslech?“

„Nic víc než dvě otázky. Jen aby nestála řeč.“ Opřel se o hrábě. Neubránil se zvědavosti, to je všechno. Nemínil ji pustit, dokud mu neodpoví. Čekal a tvářil se, jako kdyby měl fůru času.

„Tak jen aby nestála řeč, dejme tomu, že momentálně měním zaměstnání a bydliště a v Potters Junctionu mám něco jako přestupní stanici.“

Nabrala plnou náruč úlomků a chystala se je odnést na přívěs. V jejích očích postřehl jakýsi záblesk. Dost možná to byla známka hněvu.

„Řeknu vám, na odpočinek jste si vybrala strašný místo,“ kroutil hlavou. Civěla na něj nevěřícně. On se vrátil k hrabání. A v skrytu duše cítil uspokojení. Zlost je pořád lepší než hrozný smutek, který se podle něj skrýval pod povrchem.

Jakmile přívěs naplnili, stáhla si rukavice a pomohla mu zajistit náklad pomocí malé nepromokavé plachty a tuhého nylonového lana, které Jake našel v otcově kůlně. „Vida, dvě polosmyčky. Úžasný!“ pochválil ji. Zapůsobila na něj rychlostí a zručností.

„Třeba jsem nudná, ale jisté dovednosti mám," zdůraznila. Nato si upravila vlasy, protože se jí mezitím rozpustily.

„To vidím," uznal.

„A vždycky nudná nebývám."

Jejímu sveřepému tónu se smál pod vousy. „Vsadil bych se, že ne," neodporoval jí. Ještě víc ho pobavilo, když vyvalila oči. Impulzivně natáhl ruku a palcem jí z brady setřel šmouhu.

Uskočila, jako by se spálila.

„Měla jste na bradě špínu," vysvětlil polohlasem, pomalu, vlídně, ale raději ustoupil. Nechtěl prozradit, že ho svou podrážděností polekala.

„Ach." Otřela si bradu hřbetem ruky.

Vzal hrábě a opřel je o kůlnu, kde je předtím našel. Když se obrátil, Laura dál stála vedle dodávky. Rázem ztratil odvahu, neboť v její tváři spatřil rozpačitý pohled. Překvapivě se nálada prudce změnila. „Lauro! Děje se něco? Udělal jsem něco špatného?"

Zvedla ruku, jako by ho chtěla zaplašit, a zavrtěla hlavou. „Omlouvám se."

Nyní se tvářil zmateně on. „Za co?"

„No, prostě za…" zarazila se, hrála si s rukavicemi, zrakem těkala sem a tam, kamkoli, jenom ne na něj. Navlhčila si rty, zavřela oči a polkla nasucho.

Patrně se jí něčím dotkl. A aby toho nebylo málo, nemohl odtrhnout oči od jejích lesklých úst; od toho, jak se kousala do smyslného dolního rtu. Postřehl na ní spoustu jiných věcí, avšak úst si nikdy předtím tak pozorně nevšímal. Začal je pořádně zkoumat až teď. Rozkošná, růžová a buclatá, spodní ret plný, i když nebyl našpulený. Vyschlo mu v krku a krev se mu vzrušením hrnula dolů. Sotva otevřela oči, mrkl a plaše pohledem uhnul.

Když se podíval zpět, stála vzpřímeně, klidná a soustředěná. Přitom by se nikdo nemohl divit, že si ještě před malým okamžikem myslel, že je rozčilená.

„Pojďte dovnitř. Ukážu vám, kde si můžete umýt ruce, a udělám vám kafe. Tak zněla dohoda.“

Prohrábl si rukou vlasy, nechápavě kroutil hlavou a šel za ní do domu. Cestou po pěšině se ani nepokusil přestat zírat na její pevný, ale vnadný zadek a ladné houpání v bocích.

Řekni, že to není pravda. Laura měla nachové tváře. Nalila vodu do nádobky v kávovaru. Z koupelny slyšela, jak si Jake myje ruce. Každým okamžikem se vrátí do kuchyně. Když jí prve setřel špínu z brady a jí vyschlo v ústech a srdce se rozbušilo, nesnažila se klamat sebe samu. To, co cítila, nebyla úzkost. Přitahovalo ji to k němu. Do přístroje strčila kapsli s mletou kávou a přiložila si ruce k rozpáleným tvářím.

„Na záchodě potřebujete nový těsnění a to samý u kohoutku na studenou vodu nad umyvadlem.“

Jak promluvil, otočila se dozadu. Vypadal, jako by si namočil vlasy a učesal je prsty, a také měl postříkaný předek trika. Zaplňoval téměř celý prostor ve dveřích.

„Já vím,“ zakuňkala. „Těsnění vodovodního kohoutku jsem ještě nikdy nevyměňovala ani jsem nespravovala nádobku splachovače. A sehnat instalatéra není jednoduché. Už jsem to zkoušela.“

Jake povytáhl židli a posadil se ke stolu. „Snad by vám to moh udělat Gavin. Takhle byste denně vyplejtvala litry vody.“

„To si uvědomuji.“

„Jen jsem se o tom zmínil. Dostal jsem se totiž na spoustu míst, kde je voda hodně vzácná, tak vím, jaký to je a že by se jí plejtvat nemělo.“

Laura zatnula zuby a prsty pevně sevřela hrnek. „Jen abyste věděl, Gavin je na měsíc pryč. Odjel pracovat do Roxby Downsu. Volala jsem místnímu instalatérovi třikrát a nechala mu vzkazy, ale nemá dost slušnosti, aby mi zavolal zpátky.“

Postavila před něj hrnek s kávou tak rázně, až to bouchlo.

„Pardon!“ omluvila se. *Zatraceně!* Málem rozbila jeden z památečních hrnků po pratetě. Z kredence vyndala plechovku sušenek a položila ji vedle kávy, tentokrát opatrně.

„Vypadaj jako domácí,“ řekl.

„Však také jsou. Arašídová pomazánka a čokoládové lupínky.“

Z jedné sušenky si ukousl půlku a pomalu ji žvýkal. „Jsou dobrý. Pečete stejně dobře, jako restaurujete dům – a navíc umíte vázat uzly. Jsem ohromenej.“

Posadila se na opačný konec stolu, aby od něj seděla co nejdál. „Měla jsem vytrvalé učitelky: matku, babičku a pratetu,“ vysvětlila. „Když jsme s Alicí odcházely z domova, uměly jsme hodně domácích prací.“

„Máte bratry?“

„Ani bratry, ani další sestru. Jenom Alici.“ Sáhla po sušence, držela ji před očima a prohlížela si ji. „Za poslední měsíc jsem přibrala tři kila. Poprvé v životě se musím cpát, abych ztloustla.“

„Co se stalo?“ vyzvídal.

Rozdrolila okraj sušenky a pak shrabala drobečky na kupičku. Zvedla hlavu a jejich pohledy se střetly.

„Přede dvěma lety mi zemřela matka na rakovinu a pár týdnů nato zahynul i manžel Brett. V jeho případě šlo o pracovní úraz. Zabil ho elektrický proud.“ Váhala, neboť ji najednou přepadly obavy. Lidi, kteří znali její minulost, by spočítala na prstech jedné ruky.

„A?“ vybídl ji tiše.

„Myslela jsem, že se s tím vypořádám, soustředila jsem se na práci a řekněme, že asi tak před půl rokem se všechno začalo hroutit. Uvědomila jsem si, že se mi vůbec nedaří.“

„Proto ta životní pauza? A ze všech koutů světa, kde byste mohla přijít na jiný myšlenky, jste si vybrala ausgerechnet Potters Junction…“

„Ano, potřebovala jsem změnu. A tady to není tak špatné.“

Jake se zamračil.

„No, alespoň prozatím si nemohu stěžovat,“ dodala.

„To muselo bejt krušný, přijít o mámu a pak ještě o manžela.“ Jakeovi ta zpráva vyrazila dech.

„Nebyl to žádný med.“ Podívala se mu do očí. „Ale tahle pauza a změna mi prospívají. Zdejší životní styl a rytmus mi vyhovují. Svědčí mi to tu. Každý den jako bych se zotavovala. Alespoň mám ten pocit.“

„To určitě, Lauro. Neill na vás v jednom kuse pěje samou chválu.“

„To je od něj milé,“ poznamenala. „Mám v něm dobrého přítele.“

Když dopili kávu, Jake zaklapl víko plechovky se sušenkami a vstal. Svůj hrnek a její nádobí od snídaně dal do dřezu. „Díky za přesnídávku. Už bych měl jít. Ještě mi zbejvá dost práce s tím haraburdím v kůlně a dneska jdem na večeři k Jess.“

„Pro Neilla to bude náročné, ale vsadím se, že je strašně rád, když vás má všechny pohromadě. Vzhledem k tomu, jak na tom váš otec je, si dovedu představit, že si všichni přejete strávit v rodinném kruhu co nejvíc času.“

„Tak nějak.“ Jeho reakce nebyla určena jejím uším. Pronesl to sice tiše, ale zjevně ne dost, aby to přeslechla. Začalo jí vrtat hlavou, zda je v rodině Finlayových všechno v pořádku. Trochu svraštila čelo a šla ho vyprovodit.

„Jakeu,“ oslovila jej a odmlčela se. On se zastavil a obrátil, takže stáli tváří v tvář. „Děkuji vám za pomoc. Moc si jí vážím. Většinu věcí si dokážu udělat sama, ale někdy…“

„Pro mě to je věc rutiny,“ mávl rukou.

Chvíli nato za ním zaklapla branka a Laura v duchu děkovala Bohu, že tam Jake bude už jen pár dnů. Měl na ni totiž neblahý vliv. Vyváděl ji z duševní rovnováhy.

* * *